

[Jesper Simonsen.]

til, at man skulde indrømme dem saadanne Privilegier. Det, det ærede Medlem Hr. Nørskov argumenterer for, er jo i Virkeligheden, at disse Organisationer skulde have en privilegeret Stilling i Forhold til dansk Lovgivning, privilegeret oven i Købet i Sammenligning med Danmarks Kommuner. Det er der intet som helst Grundlag for, og at Lovforslaget skulde være Udtryk for en Mistillid, er kun en Opfindelse, som man nu kommer med for at søge at imødegaa denne Lovbestemmelse.

Selv den højtærede Undervisningsminister falder jo ind under Loven, som det ærede Medlem Hr. Pürschel udtalte; og trods al Tillid til den højtærede Undervisningsminister finder jeg ingen Anledning til, at han skulde have et Privilegium fremfor andre til at gaa bevæbnet, hvis det maatte behage ham.

Hvad dernæst Spørgsmaalet om Industrien angaar, kan man heller ikke stille det op paa den Maade, at vi fra vor Side vil jage vor Vaabenindustri bort til Udlandet. Vi har under Diskussionen om Konventionerne gennemdrøftet det Spørgsmaal, hvorvidt de Regler, der fandtes i dem, og som er gentaget her — det er jo i Virkeligheden ganske det samme —, kunde tænkes at lægge vor Vaabenfabrikation nogen som helst Hindring i Vejen. Det blev den Gang paavist, at den Offentliggørelse, der er Tale om, praktisk talt finder Sted i Øjeblikket, kun med den Modifikation, at nu sker den aarlig, medens den fremtidig skal være kvartaarlig; og endvidere gælder de Bestemmelser om Dispositioner i Forhold til Udlandet, som Konventionen indeholder, faktisk ogsaa i Øjeblikket og praktiseres ogsaa. Der er derfor ingen som helst Anledning til at antage, at de Regler, der opstilles her, skulde lægge vor Vaabenindustri den mindste Hindring i Vejen.

Det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft vil tillægge mig den Tankegang, at selv om jeg skulde ofre den danske Vaabenindustri nu paa staaende Fod, saa gør jeg det gerne, blot jeg tror, at det kan fremme den almindelige Fredsbevægelse. Det er jo et Tankeeksperiment, som kan opstilles, men dette Spørgsmaal foreligger aldeles ikke. Det drejer sig her om Regler, der kan muliggøre Danmarks Tiltræden af en Konvention, der tilsigter at regulere disse Spørgsmaal internationalt, og Danmark kan yde sit Bidrag til, at dette sker, ved at ratificere Konventionen, og kan herved yde ganske samme Bidrag som de andre Lande, som Frankrig eller andre Lande, ligegyldigt

hvilken Størrelse de har, idet hvert Land tæller med til det Antal, som skal foreligge, før Konventionen træder i Kraft.

Denne Indsats finder jeg, Danmark bør gøre, naar Danmark kan gøre den paa saa billige Vilkaar, som tilbydes her. Vilkaarene er jo saa billige, at ingen kan paavise med nogen som helst reel Begrundelse for, at det skulde kunne skade danske Interesser, at man tiltræder Konventionen.

Stiller man sig paa det Standpunkt, som det nu synes, at det konservative Folkeparti og Venstre i skøn Forening vil stille sig paa, at man overhovedet ikke maa gaa med til Konventioner, saa snart man overhovedet teoretisk kunde tænke sig, at det kunde skade dansk Industri, selv om det er Vaabeninteresser — ja, saa stiller man sig saaledes overfor denne internationale Bevægelse, at man praktisk talt skal slæbe de to Partier med til hvert eneste lille Fremskridt paa dette Omraade.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Pürschel har Ordet for en kort Bemærkning.

Pürschel: Det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen betegnede dette, at man havde nævnt, at der var vist Mistillid til Studenterkorpset, som en Opfindelse. Det er i saa Tilfælde Ministeriets Opfindelse; thi Ordene: „uden at man ved, hvortil disse Vaaben skal bruges“, kan umuligt betegnes som et Tillidsvotum. Det, denne Bestemmelse giver Mulighed for, er, at en Minister administrativt med eet Slag kan ophæve et Korps, der har bestaaet her i Landet siden 1866, blot fordi han ikke kan lide det. En saadan Myndighed kan man ikke lægge i en Ministers Haand.

Til det ærede Medlem Hr. Gerhard Nielsen vil jeg gerne sige, at der er den Forskel paa hans Standpunkt og mit Standpunkt, at jeg har til Grund for min Tillid et nøje Kendskab til disse Korps, deres Love, deres Arbejde, deres Formaal, hele deres Virken. Jeg kan pege paa en lang historisk Udvikling, som begrundet denne Tillid. Det ærede Medlem kan derimod til Begrundelse af sin Mistillid ikke anføre en eneste Kendsgerning.

Justitsministeren (Zahle): Det er altid smukt at se en Mand, der er kommet i den modne Alder, være begejstret for det, han tilbragte sin Ungdom med, og det lyder ogsaa rigtig smukt, naar det ærede Medlem Hr. Pürschel staar op og roser Studenterkorpset. Men naar det ærede Medlem her siger, at han mener, at noget af det bedste,